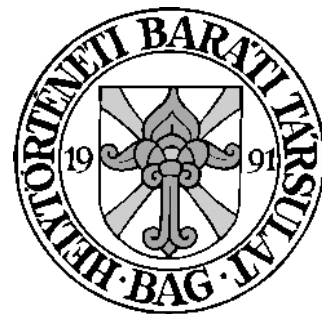

„A szülőfaluért lehet sokat tenni, de eleget soha”

Egres

XXII. ÉVF. 3. SZÁM • A HELYTÖRTÉNETI BARÁTI TÁRSULAT TÁJÉKOZTATÓJA • 2013. SZEPTEMBER

Szent István király ünnepén

Istennek hála, 2013-ban is megtarthattuk egyházi, állami ünnepünket, Szent István király ünnepét. Őseink tiszteletére Társulatunk hagyományosan – a községünk írásos emlékének 600 éves évfordulójára általunk emelt emlékműnél, a Turulszobornál - tartott koszorúzási ünnepséget.

XI. Ince pápa (1686 novemberében) – Buda visszafoglalása emlékére - szeptember 2-ára helyezte és az egész Katolikus Egyházra kiterjesztette ünnepét.

Szent István királyt ma, mint Magyarország védőszentjét és az állam államalapítóját augusztus 20-án ünnepeljük.

Géza fejedelem (az Árpád nemzetség tagja) Vajk apja már a kereszténység felé fordult. Fiát, Vajkot 973 vagy 974-ben megkereszteltette, aki István nevet kapott. Kizárta a trón örökléséből Koppányt és természetesen ugyan kicsiny, de jellemében, helytállásban kiemelkedő fiát, Istvánt jelölte utódjául. Annak érdekében, hogy a kereszténység felvételét, a nyugati orientációt biztosítsa, házának hatalmát megszilárdítsa, és fia képzését előmozdítsa meghívta Adalbert püspököt Prágából udvarába. István és Gizella 995-ben házasságot kötött.

Géza halála után István, akiben a keresztény szellem, vallásos világnézet már szilárd gyökeret vert - 997-ben – átvette a hatalmat. Véres csatákat kellett vívnia az ellene felkelt belső és külső erőkkel. Megerősítette hatalmát. Kijelölte és biztosította a jövőbe vezető utat népének. Jogai megerősítéséért és a tejhatalom kieszközléséért Szilveszter pápához fordult, aki méltányolta kérését. Az 1000. év karácsonyán, Esztergomban Istvánt királlyá koronázták.

Közel hetven éves korában, 1038-ban halt meg, Mária menybevételének napján, akinek halála előtt felajánlotta országát. László király - uralkodása idején, 1083. augusztus 20-án - pápai engedéllyel oltárra emeltette.

Fogadott búcsú

Az idén is megtartottuk községünk fogadott búcsúját, Sarlós boldogasszony ünnepét, a máriabesnyői kegytemplomban. A búcsújáró hívek 06:30-kor indultak a templom elől. Útközben a Szent András-, majd a Szentlászlói úton többen csatlakoztak a gyalogos zarándoklathoz.

Útban a Nagyvölgy, Hajagvölgy déli oldalán

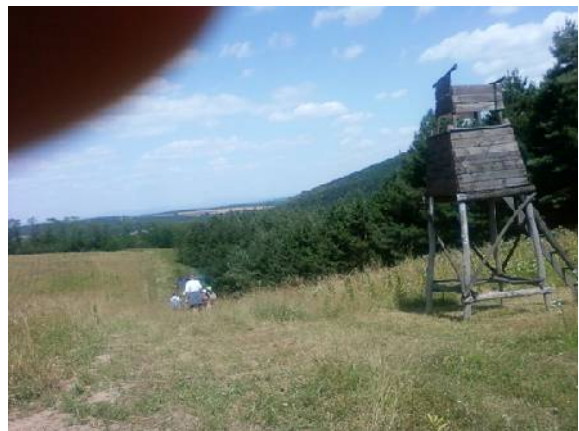
Mihály atya celebrálta. A „Felsőtemplom” padsorai megteltek hívőkkel, akik buszokkal, autókkal, vonattal és az időben gyalogosan (processzióval) érkeztek a kegytemplomba. Voltak, akik hazafelé is vállalták a megtisztelő és teljesítésre méltó zarándok utat. Az alábbi képeink, a csodálatos „Mária Út” falunk felé közelítő szakaszain készültek.

A „vissza út” kezdetén

Pihenő az Öregfánál

Ahonnán már haza láthattunk.

Megérkezésük után, 11 órakor kezdődött ünnepi szentmisét plébánosunk, Karácsondi

Polgár Jutka: A Gomolyfelhóvár

Harmadik fejezet

Az erdészház (Folytatás)

Boróka beleegyezésnek vette a kutya vakkantását.

- No, ha már így egyezésre jutottunk, valamint a kulcs is a birtokunkban van, hát rajta, nyissuk ki az ajtót!

Ám Boróka várt. Szüksége volt egy pillanatnyi időre, hogy átgondolja helyesen cselekszik-e, ha kinyitja az ajtót, hiszen nyilvánvaló, hogy nincs itthon a ház gazdája. Bizonytalanságát Gombolyag nyüsztítése osztotta el. A kutya fázott, nyüsztés közben még a szemét is becsukta talán azért, hogy ne is lássa a havat, sem a fákon, sem a földön. A lány nem habozott tovább, bár nyugtalan volt, de kinyitotta az ajtót. Amikor maga mögött kétszer is elfordította a zárban a kulcsot megnyugodott. A Nap utolsó sugara még besurrant az ablakon, s adott némi világosságot a tájékozódáshoz. Boróka az ajtónak támaszkodva szemlélődött. Sorba vette a legfontosabb dolgokat: egy begyűjtásra kész kandallót, petróleumlámpát az egyik polcon mellette egy doboz gyufát.

Boróka az ablakhoz ment. A Nap helyébe már a Hold lépett. Borókának úgy tűnt, mintha huncutul kacsintana rá az égi vándor. A lány még nézte egy darabig a holdfénybe burkolózott tájat, majd gyorsan becsukta az ablakszárnyakat, és

meggyújtotta a petróleumlámpát, ezután a kandallóban lobbantotta fel a lángot.

A szoba jóval kisebb volt, mint ahogy Boróka vélte. Így a lámpa- és a kandalló fénye elegendő volt ahhoz, hogy a szobácska minden zuga fényárban ússzon.

- Nahát, ez a szoba mesébe illő! Látod Gombolyag, hogy milyen barátságos helyen tölthetjük az éjszakát! Nézd csak, a sarokban van egy kanapé, a kandalló előtt pedig egy akkora fotel, hogyha úgy hozza a kedvünk, hát ketten is beleülhetünk! Nos, kipróbáljuk?

Boróka még rakott a tűzre pár darab fahasábot, majd kényelmesen elhelyezkedett a fotelban.

Gombolyag leült a lánnyal szemben és csak nézte, nézte a nyugodtan üldögélő lányt. A vacsorát várta, hiszen Boróka megígérte neki. Sőt, ha jól emlékszik neki ígérte az első falatot. Így hát jogosan várakozott. Nem tudta fölfogni, hogy miért késik a vacsora! Apró kis vakkantásokat hallatott, s abban benne volt minden, amit az éhes gyomra üzent. Boróka sajnálta Gombolyagot. Az ő gyomra is korgott az éhségtől. Tanácstalan volt, nem volt bátorsága élelem után kutatni, hiszen mégis csak egy idegen házában vannak, ráadásul engedély nélkül.

- Kutyuskám most nem vacsorázunk. Látod, a tállóban üresen sorakoznak a tányérok. A nyomát sem látom annak, hogy itt ma ebédet főztek volna. De, ha lenne is ennivalónk szerintem egy falat sem menne le a torkunkon, mert olyan fáradtak vagyunk. Bár az előbb még farkaséhes voltam, de, ha jól meggondolom, még a kanalat sem tudnám felemelni, kenyeret sem tudnék szelni, sem szalonnát, sem kolbászt... már ha volna! Majd holnap Gombolyag, majd holnap. A reggelinél tiéd lesz az első falat, úgy ahogy már ígértem. Feltéve, ha találunk valamiféle ennivalót...

Gombolyag még várt egy darabig, majd beletörődve, hogy a vacsorának fuccs – pedig ebéd sem volt- Boróka lábához kucorodott, és hamarosan mindketten mély álomba merültek.

- Most az következik, hogy itt a vége, fuss el véle!

- Szó sincs róla! Ha ez lenne a történet vége, akkor Boróka örökké az erdészházban maradna. Meg Gombolyag is... és mit gondolsz, mi lenne velük étlen, szomjan?

- Valaki csak segítene rajtuk.

- És ki?

- Mondjuk a Jóságos Erdei Varázsló.

- Igen ám, csak most tél van.

- És télen a Varázsló nem jószágos?
 - Illene tudnod, hogy a Jószágos Erdei Varázsló nyári varázsló.
 - És ki a téli varázsló?
 - Hát a Jégtörő Boszorka.
 - Akkor ő segített Borókának?
 - Dehogyan! A Jégtörő Boszorka akkor éppen más-hol járt.
 - De Boróka szorult helyzetben volt. Szerintem a Jégtörő Boszorka bárhol jár, ő a hóból is tud söprűt varázsolni, csak elő kell vennie a varázspálcáját a zsebéből, és hipp-hopp máris útrakész a söprű, és ha akarja azonnal ott terem vele, ahol szükség van rá.
 - De, Zsófi ne felejtsd el, hogy ekkor Boróka még a kandalló előtti fotelban aludt, és amikor felébredt a Jégtörő Boszorka már nem volt otthon, a tónál törte a jeget. De nem ám a tó szélén kezdett hozzá, nem, nem, hanem pont a tó közepén. Rejtély, hogyan ment oda, ugyanis nincs korcsolyája, sem fakutyája. Söprűt pedig régen látott. Egyszer nagyon sietett valahová, és olyan sebesen repült a legújabb söprűjén, hogy nekiütközött egy hegyoldalnak, és lezuhant a földre. Mérgében összetörte a söprűjét. Azóta nem tudni hogyan közlekedik, de valahogyan biztos, mert hol itt bukkan fel, hol ott. Ám söprűt sosem láttam nála.
 - Hallatlan! Boróka bajban van, de a Jégtörő Boszorka éppen jeget tör!

- Pontosan ezért hívják Jégtörő Boszorkának.
 - Egyáltalán miért tör a jeget?
 - Jéghegyet akar építeni.
 - Hm, jéghegyet! Minek neki a jéghegy, és miért építi saját maga? Egy boszorkának van akkora varázsereje, hogy csak egy szavába kerül, vagy egy csettintésébe és máris ott találhatja magát egy akkora jéghegy tetején, hogy három nap is kevés lenne ahhoz, hogy lecsússzon a jéghegy aljához.
 - Szerintem egy akkora magas hegyre nincs is szüksége a Jégtörő Boszorkának. Neki csak azért kell a jéghegy, hogy legyen mibe alagutat fúrni, amelyen át könnyedén eljut a Szurdokig. És bizonyára saját maga akarja építeni azt a jéghegyet mindenféle varázslat nélkül.
 - De miért?
 - Hát - tárta szét a karját Viki- ez a téli varázsló már csak ilyen.
 - Ezután még történt valami?
 - De még mennyire! Hiszen Boróka és Gombolyag még az erdészlakban van.
 - Akkor találjam ki a történet végét?
 - A találgatás tévútra vezethet. Különbösen is, hol van még a történet vége!
 - Te tudod, hogy mi történt ezután?
 - Hát persze, hogy tudom, hiszen én mesélem!
 - Akkor még fűzök három sor gyöngyöt egy nyaklánc-hoz, és egy karkötőt. Te pedig légy szíves mesélj tovább!

- Örömmel, csak legyen türelmed hallgatni!
 - A kötényem zsebében rengeteg türelmet csempésztem. Ott rejtegetem, így minden pillanatban türelmes tudok lenni. Szóval ezek után mi történt Borókával és Gombolyaggal?

Eljött a reggel. Az égen úszó felhőfoslányokat aranyba öltöztette a felkelő Nap sugara. A fák ágaira rakódott hótakaró a napos oldalán olvadni kezdett. Ám a becsukott ablakszárnyak valamint a behúzott ajtó kizárta e csodálatos reggeli fényt az erdészlak szobájából.

Boróka mélyen aludt, viszont Gombolyag már ébren volt. Várakozott. Hallgatta a lány egyenletes lélegzését. S talán a következő „gondolatok” kavargtak a buksi fejében: Borókának is fel kellene már ébredni! Ez a lány kész álomszuszék! – Gombolyag megpróbálta a lányról lehúzni a takarót, de ehhez a feladathoz ő túl kicsi volt -

Ébresztő, Boróka, ébresztő! – vakkantotta Gombolyag, - már így is sok időt vesztegettünk el! És mi lesz, ha megérkezik a házigazda? Mit fogunk neki mondani? Bottal fog kikergetni bennünket. Jaj, jaj, elég csak rágondolni egy jókora husángra, már előre fáj a hátam, és a lábam is sajog, pedig milyen kicsi vagyok, jaj, jaj! - nyüsztett fájdalmasan a kutya, s egyenként megemelte a lábait, hogy bizonyosságot

szerezzen, hogy a négy lába közül melyik is sajog.

S ekkor Gombolyagot vilámcsapásként érte a felismerés, pedig nem is volt zivatar.

Tévedett.

Ó, de balga vagyok, az igaz, hogy alig látszom ki a földből, de tudhattam volna, hogy a lábamnak semmi baja! Nem is sajog a lábam! A gyomrom követeli a reggelit! És mindegy, hogy mit csak finom legyen és sok... de nagyon sok. Ám a mákos tésztát meghagyom Borókának.

- *Miért nem vitt valaki ennivalót Borókának és Gombolyagnak?*

- *Nem volt közelben senki.*

- *Dehogynem! Hiszen ott volt a jéghegyet építő Jégtörő Boszorka. Persze te is vihettél volna nekik reggelit.*

- *Nem volt rá szükség, mert Gombolyagnak végül sikerült Boróka szeméből elűzni az álmot.*

- *Gondolom, mennyire csodálkozott Boróka, hogy nem egy ébresztőóra berregését hallja, hanem egy kiskutya keserves nyüszítését.*

- *Szerintem is csodálkozott, ám erről a tényről Gombolyaggal nem folytatózott eszmecsserét...*

- *Hanem gyorsan adott neki reggelit?*

- *A, dehogy! Hol van még a reggeli! Boróka előbb kikászálódott a fotelból, tapogatózva az ablakhoz ment és kitérte az ablak-szárnyakat. Majd papírt és*

ceruzát keresett, hogy levelet írjon a házigazdának.

- *Hosszú volt a levél?*

- *Nem, mert Gombolyag folyamatosan a reggelit követelte, így Boróka rövidre fogta a mondanivalóját.*

- *És mit közölt a ki tudja merre kószáló házigazdával?*

- *Arról írt, hogy eltévedt az úton, és nagyon megijedt, hogy senki sem nyitott neki ajtót az erdészházban. Ami azért történhetett meg, mert a házigazda bizonyára az erdőt járja, és az is valószínű, hogy az erdőben megtámadta egy vaddisznó, és, hogy mentse az életét, kénytelen volt fölmászni egy fára, ezért nincs most az erdészlakban. Pedig már nagyon reggel van. A tavasz is közeledik. Ezt tudhatná a vaddisznó is, és útjára engedhetné az embert, akit a fára kergetett. Boróka a levélben még arról is tájékoztatta a távollevő házigazdát, hogy hamarosan megfizeti az ennivaló árát, amit felszolgált reggelire Gombolyagnak és magának is.*

Boróka letette a ceruzát, majd úgy helyezte el az asztalon a levelet, hogy amint a gazda a szobába belép, azonnal észrevegye azt.

Ezután Boróka ennivaló után nézett.

Rövid keresgélés után rábukkant a kamrára. A kamra polcai roskadoztak a jobbnál jobb falatok alatt. Boróka gyorsan felélesztette a tüzet a kandallóban, s

akkora lakomát csaptak, hogy még Kenderszakóca király is hírét vette.

- *Soha nem hallottam olyan királyról, aki kenderből van.*

- *Én ilyet nem is mondtam – vonogatta a vállát Viki.*

- *Dehogynem, az imént mondtad.*

- *Én Kenderszakóca királyról beszéltem. Nem lehet elválasztani a szakócától a Kendert, mert akkor nem találkozna Boróka a királlyal, pedig hamarosan megpillantják egymást.*

- *Miért találkozik Boróka Kenderszakóca királlyal?*

- *Mert ahová Boróka akarta ellenére vetődött onnan az út a király kastélya felé vezet, s Boróka hamarosan ezen az úton fog elindulni.*

- *Micsoda meggondolatlanság! Nekiindulni a vakvilágnak! Hiszen Boróka nem tudhatta, hogy merre kell menni a Gomolyfelhővárba, mert az erdészházban most járt először.*

- *Valóban, de az asztalon talált egy térképet, s e térkép alapján vágott neki az útnak. A Szurdok felé kellett venni az irányt, onnét pedig már csak pár lépés a Gomolyfelhővár – legalábbis a térkép alapján.*

- *Nekem nem tetszik ez a Szurdok. Boróka alaposabban tanulmányozhatta volna azt a térképet, hogy mássik utat válasszon.*

- *Valóban elsiette, ám szerencséjére találkozott Kenderszakóca királlyal.*

NEGYEDIK FEJEZET

Boróka találkozik a Jégtörő Boszorkával

Boróka Gombolyagot maga előtt terelgette kifelé az erdészházból, ezután gondosan behúzta maga mögött az ajtót. A kulcsot most is kétszer fordította el a zárban, ez volt a szokása. Megigazította az ajtó előtt a lábtörlőt, s a ház kulcsát óvatosan alácsúsztatta. Így ni, gondolta, itt van a helye a lakáskulcsnak, így a házigazda, azonnal megtalálja, amikor hazajön az erdőke-rülésből, majd szólt Gombolyagnak, hogy indulhat-nak.

A naptárban a tél vége közeledtét mutatták a napok. A Nap állása is jelezte, hogy a telet hamarosa felváltja a tavasz.

S ezen a napsütéses dél-előttön Boróka és Gombolyag vidáman lépdelt a Szurdok felé. Sejtelmük sem volt arról, hogy egy jéghegy az útjukat fogja állni. De az útjukat állta. Boróka csak ámult-bámult a hatalmas jéghegy láttán, s bár nem volt egy félős természetű, de a látványtól úgy megrémült, hogy egy lépést se tudott tenni sem előre, sem hátra. A szíve pedig ijedtében riadót fűjt, úgy zakatolt. Egy-két percig csend volt. Gombolyag sem vakkantott, Boróka ajkát sem hagyta el hang. Végül a lány oldotta fel a hallgatást a kutyához intézve mondanivalójával:

- Gombolyag, szerintem eltévedtünk. Érthetetlen,

hiszen a térképen nem volt feltüntetve semmiféle akadály! Honnét a csudából pottyant ide ez a jéghegy?

- Gondolod, hogy csak úgy ukmukfukk idepottyant egy ekkora jéghegy?

Minden boszorkányosság nélkül? – mondta a jéghegy takarásából kilépő Jégtörő Boszorka. A Boszorka sudár termetét ködfátyol borította, ami állandóan forgott körülötte. A Boszorka még tett egy pár lépést a lány felé, ám ekkor váratlanul egy forgószél kerekedett és magával vitte a Boszorkát körülölelő ködfátylat, ő pedig ott állt hófehér öltözékében, hosszú fekete haját fehér bársony szalag fogta át. Nemhiába, volt a Boszorka neve Jégtörő, a ruhája úgy szikrázott, mint milliónyi jégkristály. Boróka szerint egy halom zúzvara állt előtte. – Ha tudni akarod ezt a jéghegyet én építettem. Én, a Jégtörő Boszorka. Egyedül. A saját két kezemmel.

- Szóval te vagy a „téli szolgálatos”, már megbocsáss, hogy így nevezlek, de nekem így sokkal jobban tetszik, mint, ahogy te hívod magad. Az én nevem Boróka. De mondd csak, miért kell neked egy ekkora jéghegy?

- Hát ezt már sokan kérdezték tőlem, ám még soha senkinek sem árultam el – monda kedvesen a Boszorka.

- Neked viszont megmondhatom. Hallottál már a Szurdokról?

- Hát persze. Az erdészházban találtam egy térképet, és azon be volt karikázva egy zöld ceruzával.

- És a télutó boszorkabálról hallottál-e?

- Nem, nem, ilyen szórákosági lehetőségről még sohasem hallottam.

Borókának nem volt bátorsága bevallani, hogy a mai napig még boszorkával sem találkozott.

- Akkor most jól nyisd ki a füled, a Szurdokban ma tartják a tavasz előtti utolsó bált. Aki ezt a lehetőséget elszalasztja, annak kerek esztendő kell várnia a következő télutó boszorkabálra. Nos, van kedved eljönni a bálba? Persze a kutyád nélkül. A boszorkák többsége seprűvel érkezik a bálba, a kutyák pedig ősi ellenségnek tartják a seprűt, és azonnal szétcibálják.

- Nem hagyom itt Gombolyagot, ő mentette meg az életemet! Inkább lemondok a pompásnak ígérkező bálról.

- Ahogy akarod. Ám, ha meggondolod magad, csak állj a vájat elé, a fejedet fordítsd jobbra, és akkor azonnal ott leszel a Szurdokban.

Boróka jobbra-balra tekintgetett, kereste a járatot, de nem látta sehol.

- Nem ott van, ahol te keresed! Állj ide mellém! Erről a helyről jobban láthatod, - a Jégtörő Boszorka leguggolt a járathoz, hogy megmutassa a lánynak, hogy hol vájt lyukat a jég-hegybe.

Hogy Boróka odaálljon a Boszorka mellé, ez ellen minden porcikája tiltakozott!

- Gyere már! Ne kérsd magad! Nincs sok időm, mert hamarosan indulnom kell! Várnak a Szurdokban.
- Mi is odatartunk – mondta Boróka, bár már nem volt kinek mondanía,

mert a Jégtörő Boszorka a lyuk elé lépett, és már el is tűnt, mintha ott sem lett volna.

- Szegény Boróka! Kár, hogy nem tartott a Jégtörő Boszorkával. Most mi lesz vele? Az előbb azt mondtad, hogy hamarosan találkozni fog egy kenderrel. Bocsánat nem ezt mondtad, ez csak véletlenül szaladt ki a számon. Kenderszakóca királyt mondtál.
- Neked valamiért nem tetszik Kenderszakóca király.
- Persze, hogy nem! Ennek a királynak még egyszer ki ne mond a nevét!

Lehetséges, hogy varázsló, csak királynak adja ki magát. Boróka pedig nem is sejt!

- Ne féltsd te Borókát! De feltétlenül találkoznia kell azzal a neked nem tetsző királlyal, hiszen még nem találta meg a Gomolyfelhővárhoz vezető utat. Ha jól látom, az ajándéknak készülő gyöngysor még hiányos. Igaz?

- Így igaz. Ez még csak egy félkész gyöngysor.

- Akkor van időd kivárni a mese végét?

- El nem mozdulok innét, amíg Boróka révbe nem ér.

Eseménynaptár

Olvasható Társulatunkról, hogy már a törvény adta lehetőségeket megelőző időszakban is szerveződve (zenekar, faluszépítők, stb.) alakult 1991-ben. Ilyen dokumentum a Város- és Faluvédők Szövetségének ez évi, XXXII. Országos találkozásán és szakmai konferenciáján a 25. éves jubiláló tag egyesületeknek – a településük természeti és épített környezetének védelme érdekében végzett - eredményes munkáját elismerő megemlékezés, amelyet ekkor jelentettek meg. Ez alkalommal (Nyíregyházán, július 11-13.) adták ki a 2013. évi Podmaniczky díjakat is.

Megjelent Bag Nagyközség Helyi Választási Iroda Vezetőjének 1/2013. (07.26.) sz. határozata a „Szavazókör számáról, sorszámaról és területi beosztásáról, valamint a szavazóhelyiség címének meghatározásáról.

Megkezdtek a „VII. Pest megyei Honismereti Barangoló Vándorgyűlés” programjának a szervezését.

Társulatunk tagjai közül többen részt vettünk a máriabesnyői” Kisboldogasszony Nagybúcsú ünnepségén. A „Basilica Minor”-ban tartott szentmise főcelebránsa: Mons. Albert Bottari De Castello apostoli nuncius volt.

Ugyanezen a napon, Varga István professor emeritus volt iskolatársunk meghívására a Bosnyák téri Páduai Szent Antal templomban jótékonysági orgonakoncertet hallgathattunk. Varga Petra orgonaművész, egy csokor korál hiteles megszólaltatásával szolgált a Kisboldogasszony és a meghívottak tiszteletére.

Szeptember 20-án népfőiskolai csoportokhoz tartozók találkoztak a dányi könyvtárban.

Lakitelek Népfőiskola Alapítvány kiírására szeptember 26-án feladtuk „Helyi értékek feltérképezése, rendszerezése, bemutatása és települési értéktárba való felvételének kezdeményezése” című pályázatunkat.

Lecsót a keceléből

Nagy örömmel vettünk részt a GKRTE szakmai konferenciáján, a Bajza Lenke Általános Iskola aulájában Zsámbokon, amelyet a „XI. Lecsót a keceléből” című, kulturális turisztikai hagyományőrző fesztivál keretében rendeztek.

Kókai Zoltán úr, a település volt polgármestere, az Önkormányzat nevében köszöntötte a szakmai konferencia résztvevőit.

A falusi turizmus szolgáltatásai (kínálata) és minőségi követelményei (napraforgós Nemzeti Tanúsító Védjegy) szerepeltek napirenden. A sikeres konferenciát sikeres megvalósítás példázta

Koncert a Szent Erzsébet tiszteletére felszentelt templomban

Sokan voltak, akik már ízlelhették a „XI. Lecsót a keceléből”.

Égres TÁJÉKOZTATÓ

megjelenik negyedévenként, kéziratként • kiadja a **Helytörténeti Baráti Társulat** • 2191 Bag, Malom út 14.

Tel: 06-28 / 408-369 • Mobil: 06-30/ 314-2492 • adószám: 19181943-1-13 • számlaszám: OTP 11742166-20101701-00000000

Honlap: hbtbag.hu • e-mail: b.gusztav@freemail.hu • elnök: id. Balázs Gusztáv • tördelés: Fehér Viktor

---